

blive dømt for nogen eneste Handling, hvis det skulde være det aldeles Afgjørende, som det ærede Medlem fremsførte til Forsvar; thi paa hvilket Omraade af, om jeg saa maa sige, Mislighed eller andre Handlinger, som Lovens finder strafbare, kunne vi ikke sige, at der kan være en sygelig Fornemmelse, en excentrisk aandelig Bevægelse, der egentlig har dannet Grundlaget for Vedkommendes Handlinger? Tager vi et Exempel: En Mand kjøber en stor Mose i Haab om, at han ved at udtyrre den kan vinde Betsløb i Hundredtusindviis; under denne bestemte Forudsætning anvender han af betrodde Midler i en forholdsviis meget mindre Grad i Haab, at de skulde give Rente i hundredprocentviis; men Foretagendet mislykkes paa Grund af, at han har gjort sig excentriske Forestillinger om dets Udfald; fordi han i det Hele taget har ladet sig lede af en sygelig Fornemmelse. Naar nu dette Udfald bliver bekendt, og Vedkommende kræves til Regnskab formekest Raskemangel, hvor kommer han saa hen? I Statskængsel. Jeg troer, at der er passeret et Tilfælde for ganske nylig, som indeholder noget lignende som det Exempel, jeg fremdrog, og jeg vil gjerne antage, at det kun berøer paa en sygelig Fornemmelse, en excentrisk Forestilling om det Foretagende; han havde under Arbejde, hvormod Vedkommende ikke har haft til Hensigt at ville bebrage Nogen for en eneste Stilling. Men blev en Saadan alligevel frigiven, om det skulde findes at forholde sig saa? Dette Exempel ligger ikke — med Hensyn til den Grund, det ærede Medlem angav som retfærdiggjørende — saa fjernt fra Sagen. Det ærede Medlem omtalte, at der vel var holdt 4 Taxationer, men de vare ikke statutmæssige, og derfor skulde man have en 5te Taxation, og denne blev saa statutmæssig. Ja, muligens i Formen, men kun i Formen, og der er netop det Besynderlige, som det forekommer mig klart og tydeligt fremgaaer af Forhørsprotocollen, at denne 5te Forretning kun i Formen er statutmæssig og er dog bleven anerkjendt som en Forretning, der anstod baade Taxatorerne og vedkommende Directeur. De Herrer vide, at denne 5te Taxation ikke er afholdt paa Stedet efter en personlig Underfølgelse af Forholdene, og at den i mange Hen-

seender er statutstridig, og det er den eneste Taxation altsaa, som det høitærede Medlem for Kjøbenhavn's 7de Valgkreds kalder statutmæssig. Jeg skal ikke gaae ind paa Enkelthederne; thi det er ikke min Hensigt ved noget som helst Udtryk, jeg her bruger, at ville dømmen om, hvad Resultatet i og for sig er, og jeg vil fralægge mig den Opfattelse af mine Ord, at jeg skulde helde enten til den eller hiin Side angaaende den vedkommende da høit stillede Embedsmands Forhold i juridisk Henseende; men det er min fulde Overbeviisning, at det er i høi Grad skadeligt for det rette Forhold mellem Embedsstanden og Befolkningen, dersom vi ikke her tage Hensyn til dette Tilfælde. Jeg troer ikke, at vi kunne forsvare ligeoverfor vor hæderlige Embedsstand at anerkjende saadanne Tilstande som i enhver Henseende legale, og jeg troer heller ikke, vi kunne forsvare ligeoverfor Befolkningen at anerkjende det som værende i sin Orden, at Nogen skal kunne som Formynder for Umyndiges Midler og som Modtager af Obligationer blive bebragen, fordi man har troet at kunne have Tillid til, at en Institution, der bestyres af en saa høit stillet Embedsmand og er autoriseret af Regjeringen, umuligt kan ledes ganske statutstridig igjennem en lang Række af Aar. Derfor siger jeg: Lad os benytte vor simple Ret og nægte det Betsløbs Udbetaling af Statskassen der, hvor vi ere berettigede til at nægte det, og lad saa den Vedkommende søge sin Pension. Det er muligt, at de Herrer have Ret, at han kan faae den; men ved hans Søgemaal kan og, jeg haaber, vil der blive fremkaldt et Contrasøgmaal, nemlig i Kraft af Pensionslovens § 7, Nr. 5, saaledes at han derefter fortjener Fortabelse af sin Pension. Kan han saa, saaledes som han er berettiget til, med den kongelige Resolution i sin Haand angaaende sin Pension, vinde den paa denne Basis, da er det muligt, at han taber den paa den anden, hvis overhovedet den sidste Sætning i § 7 har nogen og nogenlunde skal have nogen Betydning. Jeg veed meget vel, at man i saa Tilfælde ogsaa kunde gaae en anden Vej; men denne Veidubelukes heller ikke ved, at vi her nægte Pensionen, og det er nemlig at sætte det Ministerium, som har affædiget den Vedkommende